

lige, have vi ment at kunne gaa med dertil. Vi havde ønsket, at vi kunde have begrænset Menighedsraadene til blot at være et Valgkollegium, men naar der ikke findes mere, end at denne Beføjelse tillægges Menighedsraadene, er det ikke andet end en naturlig Indrømmelse, fordi de her opsatte Punkter, hvorom Menighedsraadene kun have en raadgivende Indflydelse, ikke ere andre end de, hvorom der alligevel vilde være Opfordring til at høre Menigheden, og hvorom man nu maa høre den paa en mere uorganiseret Maade, ved Afstemning blandt Familiefædre, Enker osv., efter den bekendte Form, eller hvor man som et Surrogat maa høre Kommunalraadene, som ikke ere — eller i Kirkens Øjne kunne være — en Repræsentation for Menigheden.

Og ganske det samme, mener jeg, gælder med Hensyn til begge de to Ændringsforslag, som det ærede Mindretal har stillet, og af hvilke jeg kun tillægger det ene en meget ringe Vægt. For mit personlige Vedkommende kunde jeg godt være gaaet med til at give disse Menighedsraad et andet Navn, men jeg tillægger det kun en ringe Betydning, og paa den anden Side maa jeg indrømme, at Navnet Menighedsraad er det Navn, som vi altid fra Lovgivningsmagtens Faktorerers Side have bestemt for disse Organer, naar de en Gang kom, og jeg ser ikke i og for sig nogen som helst Anledning til at fravige det, fordi der har dannet sig frivillige Menighedsraad uden for de legale. Der er ingen som helst Hindring for, at de nuværende Menighedsraad kunne vedblive at bestaa som fri Menighedsraad — selvfølgelig vedblive de at bestaa, og kunne ved Tilføjelsen af „fri“ betegne sig som det, de ere, i Modsætning til de legale, som Loven opretter. — Spørgsmaalet om Præstevalget, som det ærede 12te kongevalgte Medlem fremdrog, har i hans Øjne en meget stor Betydning, og det er denne Betydning, jeg ikke kan forstaa. Ved denne Bestemmelse her gives der ikke Menighedsraadene nogen Ret til hverken at blive hørte eller fulgte med Hensyn til den Indstilling, de maatte fremkomme med, hvis de blive hørte. Der gives kun Ministeren en Bemyndigelse til at høre dem. Nu siger det ærede 12te kongevalgte Med-

lem: Ja, men i denne Bemyndigelse til at høre ligger der en Anvisning til at høre og en Anvisning til at følge Menighedsraadene. Nej, i denne Anvisning til at høre ligger der ikke mere, end at Ministeren, hvis han finder det hensigtsmæssigt — og i det Omfang, hvori han finder det hensigtsmæssigt — kan høre Menighedsraadene. Denne Bemyndigelse kan man ikke nægte nogen samvittighedsfuld Minister, som ved saa vigtige Spørgsmaal som Præstekaldelser er opfordret til at søge sine Oplysninger om de forskellige Hensyn, der maa tages, hos alle de forhaandenværende Organer for de kirkelige Myndigheder. Men saa siger det ærede 12te kongevalgte Medlem, og deri tager han fejl, at der deri ogsaa ligger en Anvisning, en Opfordring til at følge slavisk — det Udtryk brugte nu det ærede Medlem ikke — men normalt, regelmæssigt og i Reglen ubetinget den Indstilling, der gøres. Men saa længe der ikke er tillagt Menighederne Ret til at besætte Præstekaldene, er Ansvarer hos Ministeren for i det paakommende Tilfælde, hvis han finder, at Menighedsraadets Indstilling ikke er tilbørlig, at gaa uden om den. Ingen Minister kan fritage sig for at prøve Indstillingerne fra det Synspunkt, og hvis Indstillingen ikke findes retfærdig — og der er andre Hensyn at tage end til Menighedens Ønsker, det maa der altid blive —, saa maa han prøve dem, saa har han ikke alene Ret dertil, men ogsaa Pligt. Han kan ikke grundlægge en Praksis, hvorved det bliver Skik, at Menighedsraadenes Indstilling ufravigelig følges, saa længe Ministeren har Ansvarer. Det kan først ske, naar Ansvarer tages fra Ministeren og lægges over paa Menigheden, idet den besætter Præstekaldene. Det er det, som fjerde Afsnit med visse Grænser og Indskrænkninger gjorde. Det er det, man muligvis kommer til efter de 6 Aars Forløb, naar vi have faaet en Forfatning. Det er muligt, om det er hensigtsmæssigt skal jeg slet ikke udtale mig om, men saa længe Ministeren er den, der bærer Ansvarer for Besættelserne, maa han have denne Ret som Pligt til at prøve Indstillingerne og efter Omstændighederne fravige dem, saa der kan ikke i den Henseende grundlægges nogen skadelig Praksis.